

Čís. 12577.

Ručení veřejného společníka podle čl. 112 obch. zák. jest ručením primérním.

Veřejní společníci ručí za všechny závazky společnosti, ať jsou jakékoliv, solidárně a celým svým jměním.

Ani ustanoveními automobilového zákona ani ustanovením § 11 ex. ř. nebylo nijak pozměněno ustanovení čl. 112 obch. zák.

(Rozh. ze dne 4. května 1933, R II 146/33.)

Žalobce byl zachycen a povalen nákladním automobilem veřejné obchodní společnosti Josef A. a syn. Žalobu proti veřejnému společníku Josefu A-ovi procesní soud první stolice zamítl a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Soud vzal za prokázáno, že v době žalobcova úrazu byla vlastníkem auta firma A. a syn, jejímž veřejným společníkem byl tehdy žalovaný Josef A. Jest nyní zkoumati, zda vlastnictví veřejné společnosti jest i vlastnictví jednotlivých společníků. Otázku tuto jest zodpověděti záporně. Majetek veřejné obchodní společnosti jest sice částí majetku společníků, která od ostatního majetku společníků — soukromého majetku — jest nejen skutečně, nýbrž i právně oddělená. Společenský majetek jest věcně vázán pro účely společnosti a nemůže býti společnosti odňat ani bezprostřední dispozicí společníka ani prostředně závazky, které povstaly v osobě jednotlivých společníků. Jednotliví společníci nejsou oprávněni na předmětech společenského majetku ani podle kvot ani podle zlomků, nýbrž právo k jednotlivým kusům společenského majetku přísluší v celku společníkům rukou společnou a nedílnou. Z tohoto plyne, že žalovaný Josef A. jako veřejný společník firmy Josef A. a syn není vlastníkem auta, o němž jest zjištěno, že patří firmě Josef A. a syn a že proto také neručí za nehodu, která se přihodila žalobci dne 26. listopadu 1930 (viz Staub-Pisko, komentář I. sv. 1908 str. 329 a 395 a Dr. Oskar Pisko, Lehrbuch des österreichischen Handelsrechtes, 1923 str. 352 a násl.). O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, věc znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Žalobce odůvodnil pasivní legitimaci žalovaného mimo jiné článkem 112 obch. zák., t. j. tím, že společníci ručí za všechny závazky společnosti solidárně celým svým jměním. Toto ručení je t. zv. primérní ručení, věřitel společnosti není vázán dříve žalovati neb upomínati společnost c plnění, nýbrž může přímo žalovati o plnění veřejného společníka. Ježto je nesporné, že auto, jímž žalobce prý byl poškozen, patří veřejné obchodní (komanditní) společnosti, jejímž veřejným společníkem je žalovaný, jest tím jeho pasivní legitimace vzhledem k čl. 112 obch. zák. dána a měl se procesní soud proto zabývati i těmi okolnostmi, z nichž by se dalo usouditi, zda nárok žalobcův co do důvodu a případně též v jaké výši je po právu. Ježto tak procesní soud neučinil, nevzal okolnosti, které se odvolacímu soudu zdají býti rozhodnými, na přetřes a bylo proto napadený rozsudek zrušiti dle § 496 čís. 3 c. ř. s. a to sou-

hlasně s odvolacím návrhem, jenž odůvodněn byl právě tím, že z ohledem na čl. 112 obch. zák. nebyla věc správně posouzena, ač odvolatel v první stolici namítal, že žalovaného žaluje právě proto, že jest veřejným společníkem obchodní společnosti, jež jest vlastnící auta.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekursu nelze přiznati oprávnění. Stěžovatel se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývody rekursu. Jest správné, že žalobce odůvodnil žalobní nárok tím, že stěžovatel jest vlastníkem auta, avšak za sporu také uplatňoval, že by stěžovatel ručil za úraz jako veřejný společník firmy, kdyby bylo pravdou, že auto patří firmě A. a syn. Myné jest proto tvrzení stěžovatelovo, že zůstal žalobce očividně jen při základně v žalobě obsažené, od které se prý neuchýlil. Stěžovatel tvrdí, že vlastníkem auta jest firma a že by tato ručila za následky úrazu. Je-li tomu tak, jest přisvědčiti odvolacímu soudu, že žalobce jest podle čl. 112 obch. zák. oprávněn žalovati stěžovatele jako veřejného společníka této firmy, poněvadž veřejní společníci ručí za všechny závazky společnosti — ať jsou jakékoliv, neboť zákon v této příčině nerozlišuje —, solidárně a celým svým jměním. Tomuto zákonnému ustanovení a § 891 obč. zák. odporuje proto názor stěžovatelův, že by mohla býti žalována jen společnost. Netřeba řešiti otázku, zda veřejná obchodní společnost jest samostatný podnik právní, poněvadž na řešení této otázky není použití čl. 112 obchod. zák. nijak závislé. Ani ustanoveními automobilového zákona, ani ustanovením § 11 ex. ř. nebylo nijak pozměněno ustanovení čl. 112 obchod. zák.

Čís. 12578.

Domáhá-li se pachtýř nemovitosti na propachtovateli náhrady škody, ježto mu exekucním prodejem pachtovní nemovitosti bylo znemožněno dále ji užívati, jest na něm, by tvrdil a prokázal, že exekucní prodej pachtovní nemovitosti byl zaviněn propachtovatelem, jinak jest odkázán jen na případné odškodnění podle § 227 ex. ř. z nejvyššího podání.

(Rozh. ze dne 4. května 1933, Rv II 763/31.)

Žalobu pachtýře hostince proti propachtovateli o náhradu škody, ježto mu exekucním prodejem hostince bylo znemožněno další provozování hostinské a výčepnické koncese v onom hostinci, o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Žalující strana uplatňuje nárok na náhradu škody, který jí vznikl tím, že exekucním prodejem hostince žalovaného, který měla propachtovaný, bylo jí znemožněno další provozování hostinské a výčepnické koncese v tomto hostinci. Žalobkyně neuvedla nic, z čeho by bylo patrné, že žalovaný zavinil tento exekucní prodej svého hostince. Poněvadž exe-